

KÖSZÖNTŐK

Főszerkesztői köszöntő

RIGÓ JÁNOS DR.

Semmelweis Egyetem ÁOK I. Sz. Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika, Budapest

E-posta: rigo.janos@noi1.sote.hu

■ TISZTELT OLVASÓ!

Rendkívüli megtiszteltetés és öröm számomra, hogy a Nőgyógyászati Onkológia szakmai folyóirat főszerkesztői „váltótóbját” átvehettem. Ezúton is szeretném megköszönni Dr. Bősze Péter professzor úrnak, a lapalapító főszerkesztőnek és a Magyar Nőgyógyász Onkológusok Társaságának, valamint a Magyar Méhnyakkórtani és Kolposzkópos Társaságnak, hogy ezzel a kiemelt jelentőségű feladattal bíztak meg.

Napjainkban a kiélezett versenyben mind szakmai, mind gazdasági szempontból nagy kihívást jelent egy szakfolyóirat rendszeres megjelentetése. Számos új lap megszületésének és megszűnésének vagyunk tanúi. A folyóirat sikerében a főszerkesztőnek kulcsszerepe van, de a szerkesztők, a szerkesztőség tagjai és a háttérben dolgozó munkatársak elkötelezett munkája is nélkülözhetetlen.

Ebben a folyóiratban az elmúlt közel 20 év alatt a nőgyógyászati szakma kiemelkedő hazai képviselői rendszeresen tették közzé tudományos eredményeiket. Az igényes kiadványok a magas színvonalú daganatgyógyászati közleményeken kívül lehetőséget adtak egyéb nőgyógyászati tanulmányok közlésére is.

Továbbra is elsődleges célunk a szakmai továbbképzés és a nőgyógyászati onkológiával és annak határterületeivel foglalkozó tudományos összefoglaló közlemények megjelentetése. Tervezzük még eredeti tanulmányok, esetismertetések, szakmai irányelvek és ajánlások közlését is. Rendszeresen beszámolunk hazai és nemzetközi onkológiai és egyéb nőgyógyászati rendezvényekről, és változatlanul kiemelt feladatnak tekintjük a magyar orvosi nyelv művelését és ápolását.

Bízom benne, hogy munkánk eredményeként, a következő években is színvonalas, népszerű szakmai folyóiratként jelenik meg a Nőgyógyászati Onkológia.

Az új főszerkesztő, Dr. Rigó János egyetemi tanár köszöntése

BŐSZE PÉTER

A Nőgyógyászati Onkológiának ezt a számát már a folyóirat új főszerkesztője, Rigó János egyetemi tanár úr, a Semmelweis Egyetem I. Sz. Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika igazgatója szerkesztette. Az ő feladata gondozni a folyóiratot, amíg az utána jövő nemzedéknek át nem adja. Remélem, évtizedek állnak előtte.

■ KEDVES JÁNOS!

Az alkotó álma, hogy a műve tessék, és megmaradjon, túlélje őt, mint a gyermeke. Ez jutott eszembe, amikor hosszas keresés után megtaláltam azt az embert, aki utánam fogja meg a Nőgyógyászati Onkológia kezét, és vezeti tovább, hogy terjessze a tudományt a következő nemzedékeknek; jóval azután is, amikor az alapító már valahol máshol jár. Igen, fogja a kezét, noha a folyóirat már nagykorú, hiszen most tölti be a 18. évét. Nagyon hosszú idő ez a 18 év, és mégis, csak úgy elrepült.

Tizenkilenc éve, amikor körvonalazódott a nőorvosi daganatgyógyászat hazánkban is, és már megalapítottuk a Magyar Nőgyógyász Onkológusok Társaságát, felötlött eme új orvosi szakterület folyóiratának az ötlete. Ahogy jött az ötlet, úgy fogant is: a társaság elnökeként gyorsan megvalósíthattam.

Nem tanítottak folyóirat szerkesztésére, némi tapasztalatom mégis volt: korábban a Nőorvosok Lapjának két különszámát én szerkesztettem. Bele is szerettem a szerkesztésbe, de ez nem volt elég: a folyóirat legelső számai hordozzák is a tapasztalatlanságom nyomait.

Most, hogy átadom a folyóiratot, óhatatlanul felötlök: mi minden történt az elmúlt 18 évben, miféleket tapasztaltam? A legfontosabb a szerkesztés tudománya. Ez is külön tudomány;

meg kell tanulni, és miként a műtétet, ezt is folyton folyvást művelni kell. A nagy tudós nem biztos, hogy jó szerkesztő, és az igazgatói címekhez sem csatolják a szerkesztés tudományát. Legelőször is alázat kell hozzá, az orvostudomány tisztelete és végtelen felelősség. Felelősség a betegekért, hogy a leírtak a betegek hasznára legyenek, és ne a kárukra. A *nil nocere!* elve a szerkesztőre is vonatkozik. Felelősség a tudományért: bármelyik szakma folyóirata műveli annak tudományát, formálja időről időre újra meg újra, nagyon nem mindegy az, hogy miként. Felelősség az orvosokért, az olvasókért is, hiszen hatással van rájuk, amit olvasnak, és ha ez nem ösztönző, jobbító, csak rozszat teszünk. Felelősség továbbá a szerzőkért is, a tudományos közlemények íróiért, hogy munkájuk a lehető legjobb formában jelenjen meg, és legyen szakmailag is támadhatatlan. A főszerkesztő nemcsak közread, de bírál is, sőt ő a legfőbb bíró, a szakmának talán ő a legfőbb őre.

Göröngyös út a szerző és a szerkesztő kapcsolata. A „mű”, a tudományos közlemény, a szerző, a folyóirat a főszerkesztő gyermeke. Ezt mindkettőjüknek tiszteletben kell tartani. A szerkesztő nem változtathat meg semmit a cikkben a szerző jóváhagyása nélkül, de a szerzőnek is tudomásul kell venni a folyóirat elvárásait, arculatát. Ne felejtjük: a szerkesztő mindenkor a szerző „barátja”: javításaival, sőt bírálatával is csak jobbítani akar, jót tesz a cikknek és a szerzőnek is. Ez neki fáradság és sok-sok idő. Mégis, talán a vélt nagyság képzelete miatt vannak olyan szerzők, akik elutasítják a változtatást, mondván: „az úgy van jól, ahogy megírtam; ne nyúljon hozzá senki”. Ez badarság, és szerencsére egyre ritkébb. Ennek ellenére előfordul, hogy a szerző és a szerkesztő nem tud megegyezni; ilyenkor a közlemény nem jelenik meg.

Végül a felelősség az orvosi szaknyelvért, a magyar nyelvért. A szaknyelv az iskolázott nyelv alapja, a szakfolyóirat pedig annak tanítója. Ez óhatatlanul kötelezi a főszerkesztőt a magyar

orvosi szaknyelv pallérozására, már csak azért is, mert honi tudományunk csak hazai nyelvünkön létezhet, de a betegek érdekében és orvosi nyelvünk ápolása végett is. A legfontosabb a magyar szakkifejezések használata, a felesleges idegen szavak kerülése. Hangsúlyozom a felesleges jelzőt. Ha eleget tesz ebbéli feladatának, a szerkesztő nyelvművelő, nyelvújító is.

A tudományos folyóirat és a főszerkesztés hatalom, és mint minden hatalomhoz, ehhez is csak alázattal és szerénységgel szabad közeledni. Én vagyok érte, hogy szolgáljam, és nem fordítva. A szerénység a nagy ember sajátja, megvédi a hatalom részegesítésétől; ez vonatkozik a főszerkesztőre is.

Milyen jó lett volna ezeket már a kezdet kezdetén tudni, ám erre nem volt módom. A gondolataim átrepülték a folyóirat és a benne lévő írások 18 évét is. A lap külleme kezdettől változatlan maradt, a belívek formáján is csak ebben az évben módosítottunk, alkalmazkodtunk a honlapkiadáshoz. A rovatok, ámbár sokfélék, lényegében mégsem változtak. A legfőbb cél a továbbképzés, az együttgondolkodás és az irányelvek közös nevezőre hozása volt. Lényeges volt még a tájékoztatás a világban zajló szakmai kérdésekről és a társaságok tevékenységéről. Hangsúlyt kaptak a magyar orvosi nyelvi kérdések, és ha keveset is, de eredeti kutatásokról is beszámoltunk. Dióhéjban ennyi történt: milyen irdatlan munka volt, és egyetlen bekezdésben összefoglalható.

Kedves János, megismétlem, hogy igencsak örülök, és nagyon hálás vagyok, amiért elvállaltad a főszerkesztést. Biztos kezekben tudom a lapot, és azt is, hogy folytatódik a szellemisége, sőt még a magadét is hozzáteszed. Jó kezek vezetik a folyóiratot, ez megnyugvás számomra. Kívánok Neked annyi örömet a főszerkesztésben, mint nekem volt, de annyi töprengést, erőfeszítést és munkát is, mert igazán örülni, csak amiért megoldottunk, pusztán annak lehet.

SZERKESZTŐSÉGI KÖZLEMÉNY

Tájékoztatjuk az olvasóinkat, hogy a folyóiratot 2014-től évente háromszor (4 hónaponként) adjuk ki.

Prof. Dr. Rigó János
főszerkesztő